

Office of Agricultural Affairs
Royal Thai Embassy
Jakarta

ความเคลื่อนไหวด้าน การเกษตร ในสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

เดือนพฤษภาคม 2566

รัฐบาลอินโดนีเซีย และ ANRPC จัดทำแถลงการณ์ร่วม ว่าด้วยความยั่งยืนสินค้ายางธรรมชาติตาม EUDR

อินโดนีเซียได้ริเริ่มแถลงการณ์ร่วมว่าด้วยความยั่งยืนของสินค้ายางพาราธรรมชาติเพื่อต่อต้านการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยสินค้าที่ปลอดจากการตัดไม้ทำลายป่าของสหภาพยุโรป (European Union Deforestation Regulation: EUDR) ซึ่งแถลงการณ์ดังกล่าวได้รับความเห็นชอบจากสมาชิกของสมาคมประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติ (The Association of Natural Rubber Producing Countries: ANRPC) จากที่ประชุม คณะกรรมการบริหาร ครั้งที่ 54 เมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2566 ณ สาธารณรัฐอินเดี และประเทศสมาชิกได้หารือเกี่ยวกับสถานการณ์การผลิต การตลาด การรักษาเสถียรภาพราคาสำหรับเกษตรกร รวมถึงความร่วมมือทางเทคนิคและการวิจัยยางธรรมชาติ

นาย Djatmiko Bris Witjaksono อธิบดีกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงการค้าอินโดนีเซีย ในฐานะ เจ้าหน้าที่ประสานงานแห่งชาติของอินโดนีเซีย (Indonesian National Liaison Officer- NLO) ของ ANRPC เปิดเผยว่าแถลงการณ์ร่วมดังกล่าวถือเป็นจุดยืนที่แสดงความกังวลต่อสถานการณ์ความยั่งยืนของยางธรรมชาติ โดยประเทศสมาชิก ANRPC ได้เชิญสหภาพยุโรปและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียร่วมพิจารณาผลกระทบเชิงลบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย EUDR เพื่อลดผลกระทบต่อเกษตรกรและประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติผ่านการเจรจา เนื่องจากกฎหมาย EUDR ที่เข้มงวดอาจนำภัยคุกคามร้ายแรงมาสู่อุตสาหกรรมยางธรรมชาติในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกษตรกรสวนยางรายย่อยในอินโดนีเซียที่มีอัตราส่วนถึงร้อยละ 92.81 (กระทรวงเกษตร, ปี 2565)

ที่มา: Solopos วันที่ 3 พฤศจิกายน 2566 และEkonomi Bisnis วันที่ 28 ตุลาคม 2566

รมว. เกษตรสร้างโครงการพิมพ์นาข้าวบนพื้นที่ชุ่มน้ำ

นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ตั้งเป้าหมายให้อินโดนีเซียสามารถพึ่งพาตนเองด้านข้าวภายในปี 2568 ผ่านการดำเนินโครงการพิมพ์นาข้าว (The rice field printing program) บนพื้นที่ป่าพรุ/พื้นที่ชุ่มน้ำ (Peatland) ขนาด 1 ล้านเฮกตาร์ในปีหน้า โดยนาย Amran คาดว่า ในอีกสองปีข้างหน้าอินโดนีเซียจะไม่ต้องนำเข้าข้าวอีกต่อไป วางแผนดำเนินโครงการดังกล่าวในหลายภูมิภาค รวมถึง จ.สุมาตราใต้ จ.กาลิมันตันใต้ จ.กาลิมันตันตะวันตก และ จ.กาลิมันตันกลาง โดยในขั้นตอนแรก กระทรวงเกษตรจะจัดเตรียมเครื่องจักรกลทางการเกษตรและเมล็ดพันธุ์ชั้นดีให้แก่เกษตรกร รวมถึงการตรวจสอบให้แน่ใจว่าระบบการชลประทานทำงานได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

ขณะนี้รัฐบาลกำลังมุ่งเน้นการเพิ่มดัชนีการเพาะปลูก (Planting Index -IP) เนื่องจากอินโดนีเซียยังคงมีพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีศักยภาพที่จะใช้เป็นพื้นที่เกษตรกรรมได้อีกจำนวนมาก ซึ่งนาย Amran ได้อธิบายแผนงานของรัฐบาลเพื่อบรรลุเป้าหมายการเป็นแหล่งอาหารของโลกในปี 2567 โดยมีเป้าหมายการผลิตข้าว 2.5 ล้านตันบนพื้นที่ชุ่มน้ำขนาด 1 ล้านเฮกตาร์ ซึ่งคาดว่าจะช่วยลดปริมาณการนำเข้าข้าวได้ จากนั้นในปี 2568 - 2569 จะเพิ่มการปลูกข้าวบนพื้นที่ชุ่มน้ำเป็น 2 ล้านเฮกตาร์ และ 3 ล้านเฮกตาร์ ตามลำดับ โดยมีเป้าหมายการผลิตอยู่ที่ 7.5 ล้านตัน ปัจจุบันกระทรวงเกษตรอยู่ระหว่างเสนองบประมาณเพื่อดำเนินโครงการนี้

ที่มา: Tempo วันที่ 2 พฤศจิกายน 2566

อินโดนีเซียนำเข้าข้าวจากกัมพูชา 3,500 ตัน ครั้งแรกในรอบ 11 ปี

เมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน 2566 มีรายงานการนำเข้าข้าวจากกัมพูชาจำนวน 3,500 ตันผ่านท่าเรือ Tanjung Emas เมืองเซอมารัง จ.ชวากลาง เป็นส่วนหนึ่งของการจัดซื้อข้าว 2 ล้านตัน เพื่อเพิ่มสต็อกข้าวสำรองของรัฐบาล (The government's rice reserve stock: CBP) ซึ่งเป็นข้าวคุณภาพพรีเมียมแต่จะขายในราคาข้าวคุณภาพปานกลาง โดยในปีนี้อินโดนีเซียจะนำเข้าข้าวจากกัมพูชาประมาณ 10,000 ตัน โดย 7,000 ตัน จะนำเข้าทางท่าเรือ Tanjung Emas และอีก 3,000 ตัน จะนำเข้าทางท่าเรือเบลาวัน จ.สุมาตราเหนือ ดังนั้น ยังมีข้าวส่วนที่เหลือยังอยู่ระหว่างการขนส่งจาก กัมพูชาและมีกำหนดจะมาถึงเร็วๆ นี้ ทั้งนี้ การนำเข้าข้าวในครั้งนี้เป็นผลจากการประชุมทวิภาคีระหว่างประธานาธิบดี Joko Widodo กับนาย Hun Manet นายกรัฐมนตรีกัมพูชา เมื่อวันที่ 4 กันยายน 2566 ที่ผ่านมา

นาย Arief Prasetyo Adi ประธานกรรมการบริหารสำนักงานอาหารแห่งชาติ (National Food Agency: Bapanas) กล่าวว่า นี่เป็นครั้งแรกที่อินโดนีเซียมีการนำเข้าข้าวจากกัมพูชา นับตั้งแต่มีการจัดทำบันทึกความเข้าใจ (Memorandum of Understanding: MoU) เมื่อ 11 ปีที่แล้ว ข้าวจากกัมพูชาจะช่วยเติมเต็มสต็อกข้าวสำรองของ รัฐบาล (CBP) ที่ใช้เป็นแหล่งความช่วยเหลือด้านข้าวและรักษาความยั่งยืนของสต็อกที่มีเป้าหมายอยู่ที่ 1 ล้านตัน ภายในสิ้นปี 2566 อย่างไรก็ตาม รัฐบาลยังคงให้ความสำคัญกับข้าวที่ผลิตในประเทศเพื่อรักษาความพร้อมทางอาหาร การนำเข้า ข้าวจะดำเนินการเมื่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้คำนวณแล้วว่ามีความจำเป็นที่จะต้องจัดซื้อข้าวจากต่างประเทศ เพื่อเป็นสต็อก สำรองข้าวของรัฐบาลเท่านั้น ซึ่งสำนักงานอาหารแห่งชาติและ BULOG เป็นผู้รับผิดชอบดูแลเรื่องนี้ร่วมกัน

โดยหน่วยงาน BULOG จะดำเนินการจำหน่ายข้าวทั่ว จ.ชวากลาง ผ่าน 4 เมืองหลัก ได้แก่ เซอมารัง สุราการ์ตา ปาตี และเปอกาโลงัน แม้ว่าจะมีการจัดสรรข้าวนำเข้าที่มีอยู่แล้วแต่ยังไม่เพียงพอสำหรับ จ.ชวากลาง สต็อกข้าวของ จ.ชวากลาง ในช่วงต้นปีมีค่อนข้างน้อย ผลผลิตภายในพื้นที่มีเพียง 130,000 ตัน ในขณะที่ความต้องการของ จ.ชวากลาง อยู่ที่ 235,000 ตัน นอกจากนี้ นาย Arif กล่าวต่อไปว่า ราคาข้าวที่เพิ่มขึ้นไม่เพียงเกิดจากการขาดแคลนอุปทานเท่านั้น แต่ยัง รวมถึงปัจจัยอื่นๆ เช่น ราคาเชื้อเพลิงที่เพิ่มขึ้น อีกทั้งยังเชื่อว่า ราคาข้าวกำลังปรับตัวลดลงอย่างช้าๆ และจะไม่เพิ่มขึ้นอีก

ที่มา: CNBC อินโดนีเซีย และ Kompas วันที่ 2 พฤศจิกายน 2566

นโยบายโควตาการทำประมงกระทบทรัพยากรสัตว์น้ำ

เมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2566 นาย Miftahul Choir ผู้จัดการด้านสิทธิมนุษยชนขององค์การต่อต้านการทำประมงแบบทำลายล้างแห่งอินโดนีเซีย (Destructive Fishing Watch: DFW) ได้วิจารณ์ถึงแนวทางของนโยบายการจัดสรรพื้นที่และโควตาการทำประมง (Quota Based Fishing Zone Policy) ระหว่างการอภิปรายในหัวข้อ "จุดยืนของชาวประมงดั้งเดิมของอินโดนีเซียในวงวนของกฎระเบียบที่เกี่ยวกับนโยบายการประมงแห่งชาติ" ซึ่งนโยบายดังกล่าวจะถูกนำมาบังคับใช้ตั้งแต่ปี 2567 โดยเป็นการกำหนดให้โควตาการจับสัตว์น้ำสำหรับอุตสาหกรรมเชิงพาณิชย์ รวมถึงการลอบทุบจากต่างประเทศ นโยบายนี้ได้รับวิจารณ์จากองค์กร/กลุ่มต่างๆ ว่าเป็นการแสวงหาผลประโยชน์จากสัตว์น้ำ ในขณะที่อินโดนีเซียกำลังเผชิญกับความท้าทายจากปัญหาการทำประมงเกินขนาด (Overfishing) ซึ่งมีสาเหตุมาจากผลผลิตของทรัพยากรสัตว์น้ำลดลง

ในช่วงปี 2557 - 2562 รัฐบาลอินโดนีเซียได้ออกระเบียบ/ข้อบังคับหลายฉบับ เพื่อปราบปรามการทำประมงเกินขนาด รวมถึงการระงับใบอนุญาตสำหรับเรือประมงต่างชาติ การห้ามการขนถ่ายสินค้าสัตว์น้ำกลางทะเล การไม่อนุญาตให้เรือประมงที่มีขนาดเกิน 150 ตันกรอส (GT) ทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ตลอดจนการระงับลอบทุบจากต่างชาติในธุรกิจประมง (Negative Investment List) นโยบายเหล่านี้ถือว่าเป็นการส่งเสริมการฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำและลดการทำประมงเกินขนาด อย่างไรก็ตาม นโยบายเหล่านี้เริ่มถูกยกเลิกตั้งแต่ปี 2563 เป็นต้นมา รวมถึงการยกเลิกการเลื่อนชำระหนี้และการห้ามขนถ่ายสินค้าสัตว์น้ำ ล่าสุดได้มีการประกาศใช้นโยบายการจัดสรรพื้นที่และโควตาการทำประมงที่เปิดกว้างให้โควตาและการลอบทุบจากต่างประเทศสำหรับอุตสาหกรรมประมงมากขึ้น เป็นที่เกรงว่าความชอบธรรมนี้จะเป็ประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมประมงเชิงพาณิชย์ขนาดใหญ่ในการเข้าถึงทรัพยากรทางทะเลเท่านั้น แต่จะขัดขวางความพยายามในการฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำ

นอกจากนี้ นาย Saiful Gazali นักวิชาการจากมหาวิทยาลัย Pattimura ชี้ให้เห็นว่า นโยบายการจัดสรรพื้นที่และโควตาการทำประมงจำเป็นต้องดำเนินการควบคู่ไปกับขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงข้อมูลสำหรับชาวประมงดั้งเดิม โดยเฉพาะในพื้นที่ห่างไกลชาวประมงจำนวนมากยังไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ที่รัฐบาลกลางกำหนด แม้ว่าจะใกล้เวลาที่จะนำมาปฏิบัติใช้แล้วก็ตาม การขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงสู่ดิจิทัลของรัฐบาลโดยการจัดทำนโยบายการจัดสรรพื้นที่และโควตาการทำประมงจะต้องสะท้อนถึงความพร้อมที่เอื้ออำนวยต่อชาวประมงในแต่ละภูมิภาค อาทิ การสนับสนุนระบบไฟฟ้าที่ยังคงมีใช้อยู่อย่างจำกัด ในหลายๆ พื้นที่หรือระยะทางจากศูนย์ประมงบนเกาะเล็กๆ ไปยังจังหวัดที่ใกล้ที่สุด ก็ยังห่างไกลมากสำหรับการขออนุญาตเรือประมง หรือขอรับใบอนุญาตทำการประมง เช่น การเดินทางทางทะเลจากหมู่เกาะอารูไปยังเมืองหลวงของจังหวัดมาลุก จะใช้เวลาประมาณ 2 - 3 วัน

ที่มา: Kompas วันที่ 1 พฤศจิกายน 2566

โครงการฟื้นฟูสวนปาล์มน้ำมันเพื่อเพิ่มผลผลิต ให้เกษตรกรรายย่อย

เมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน 2566 ในการประชุมน้ำมันปาล์มอินโดนีเซีย ครั้งที่ 19 และแนวโน้มราคาปี 2567 (The 19th Indonesia Palm Oil Conference and 2024 Price Outlook: IPOC) จัดขึ้นที่บูธชาติ จ.บาหลี นาย Eddy Abdurrachman ประธานกรรมการบริหารสำนักงานจัดการกองทุนน้ำมันปาล์ม (The Palm Oil Plantation Fund Management Agency: BPDPKS) ระบุว่า โครงการฟื้นฟูสวนปาล์มน้ำมันสำหรับเกษตรกรรายย่อย (Smallholder Oil Palm Replanting Program: PSR) เป็นโครงการริเริ่มที่มุ่งเพิ่มสวนปาล์มน้ำมันของเกษตรกรรายย่อย โดยมีวัตถุประสงค์หลักคือการเพิ่มรายได้และสวัสดิการให้เกษตรกรรายย่อยบนพื้นที่เพาะปลูกที่มีศักยภาพกว่า 2 ล้านเฮกตาร์

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาโครงการ PSR มีความก้าวหน้าเป็นอย่างมาก มีการจัดสรรกองทุนมูลค่า 8.5 ล้านล้านรูเปียห์ (536 ล้านเหรียญสหรัฐ) กระจายไปยังพื้นที่กว่า 306,000 เฮกตาร์ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อเกษตรกรรายย่อยมากกว่า 134,000 ราย โครงการดังกล่าวมีพื้นที่สวนปาล์มน้ำมันมากกว่า 200,000 เฮกตาร์ ได้รับการฟื้นฟูและพื้นที่กว่า 100,000 เฮกตาร์ อยู่ในขั้นตอนการเตรียมพื้นที่ เกษตรกรรายย่อยจะได้รับเงินทุนจำนวน 30 ล้านรูเปียห์/เฮกตาร์ (ประมาณ 1,850 เหรียญสหรัฐ) ช่วยเหลือระหว่างการฟื้นฟู ซึ่งโครงการนี้ไม่เพียงแต่จัดการกับช่องว่างทางการเงินเท่านั้น แต่ยังอำนวยความสะดวกให้กับเกษตรกรในการเข้าถึงตลาดอีกด้วย ความร่วมมือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่างๆ เช่น กระทรวง รัฐบาลท้องถิ่น สหกรณ์ และบริษัทเอกชน เป็นสิ่งจำเป็นในการดำเนินโครงการให้มีความยั่งยืน โดยผู้เข้าร่วมโครงการได้รับการสนับสนุนให้ได้รับการรับรองน้ำมันปาล์มอย่างยั่งยืนของอินโดนีเซีย (Indonesian Sustainable Palm Oil - ISPO) ในการเก็บเกี่ยวครั้งแรก

แม้ว่าโครงการ PSR จะก่อให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจแต่ก็ยังมีความท้าทายอยู่ ปัญหาหลักประการหนึ่งคือช่องว่างทางการเงินระหว่างการกระจายเงินทุนเพื่อการฟื้นฟูและขั้นตอนการผลิต ซึ่งทำให้เกษตรกรรายย่อยไม่สามารถเข้าถึงได้และความท้าทายอื่นๆ รวมถึงความจำเป็นในการฟื้นฟูโครงสร้างพื้นฐาน ความผันผวนของดินทุนปุ๋ยและยาฆ่าแมลง การขาดแคลนเมล็ดพันธุ์ การขาดความรู้ในแนวทางปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี ตลอดจนปัญหาเกี่ยวกับเวลาการส่งมอบและความมุ่งมั่น ยังเป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จของโครงการอีกด้วย ทั้งนี้ มีการแนะนำกลยุทธ์และนวัตกรรมหลายประการเพื่อเอาชนะความท้าทายเหล่านี้และเร่งรัดโครงการเหล่านี้ รวมถึงการขยายตลาดที่เกี่ยวข้อง การเพิ่มความร่วมมือกับฝ่ายที่เกี่ยวข้อง การบูรณาการโปรแกรมเข้ากับความคิดริเริ่มอื่นๆ การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและการเสริมสร้างกระบวนการตรวจสอบให้เข้มแข็ง ขั้นตอนทั้งหมดเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อลดความซับซ้อนและเร่งกระบวนการฟื้นฟู

ที่มา: Antara New วันที่ 2 พฤศจิกายน 2566

อินโดนีเซียนำเข้าข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ล็อตแรก 20,000 ตัน

เมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2566 ในการประชุมร่วมระหว่างรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและคณะกรรมาธิการสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ 4 สำนักงานอาหารแห่งชาติ (National Food Agency - Bapanas) โดยนาย Arief Prasetyo Adi ประธานกรรมการบริหารสำนักงานอาหารแห่งชาติ เปิดเผยว่า รัฐบาลจะนำเข้าข้าวโพดจำนวน 250,000 ตัน เพื่อรองรับการจัดหาอาหารสัตว์ (Animal Feed Supplies) ซึ่งการนำเข้าในครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการเสริมสร้างเสถียรภาพราคาอาหารและอุปทาน (Food Supply and Price Stabilization: SPHP)

การนำเข้าในปี 2566 นี้ สามารถดำเนินการได้เพียง 170,000 ตันเท่านั้น โดยจะนำเข้าผ่านท่าเรือ Tanjung Perak เมืองสุราบายา จ.ชวาตะวันออก ซึ่งข้าวโพดล็อตต่างๆ จะเดินทางถึงอินโดนีเซียในระยะเวลาต่างกัน ดังนี้ ล็อตแรก วันที่ 15 พฤศจิกายน 2566 จำนวน 20,000 ตัน ล็อตที่ 2 วันที่ 3 ธันวาคม 2566 จำนวน 20,000 ตัน ล็อตที่ 3 วันที่ 8 ธันวาคม 2566 จำนวน 30,000 ตัน ล็อตที่ 4 วันที่ 20 ธันวาคม 2566 จำนวน 45,000 ตัน ล็อตที่ 5 วันที่ 25 ธันวาคม 2566 จำนวน 45,000 ตัน และล็อตสุดท้าย วันที่ 28 ธันวาคม 2566 จำนวน 10,000 ตัน ตามลำดับ

นาย Arief อธิบายว่า การนำเข้าข้าวโพดครั้งนี้ได้รับหนังสือรับรองการนำเข้าจากกระทรวงเกษตรแล้วและได้มอบหมายให้หน่วยงาน BULOG ดำเนินการนำเข้าซึ่งจะมีผลทำให้ราคาข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ปรับลดลงต่ำกว่า 5,000 รูเปียห์/กิโลกรัม โดยก่อนหน้านี้ราคาเฉลี่ยในระดับเกษตรกรของประเทศอยู่ที่ 7,000 รูเปียห์/กิโลกรัม ซึ่งสถานการณ์ดังกล่าวเกิดจากราคาข้าวโพดทั้งในระดับผู้ผลิตและผู้บริโภคเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและสูงกว่าราคาอ้างอิง (Sale Reference Price: HAP)

ทั้งนี้ ตามปกติ ราคาอ้างอิง (HAP) ในระดับผู้บริโภคร่วมสำหรับอุตสาหกรรมอาหารสัตว์ และ/หรือเกษตรกร ผู้เลี้ยงสัตว์จะมีราคาอยู่ที่ 5,000 รูเปียห์/กิโลกรัม ภายใต้การควบคุมของข้อบังคับ (Regulation) สำนักงานอาหารแห่งชาติ ฉบับที่ 5 ปี 2022 ว่าด้วยราคาอ้างอิงซื้อในระดับผู้ผลิตและราคาอ้างอิงการขายในระดับผู้บริโภคร่วมสำหรับสินค้าโภคภัณฑ์ข้าวโพด ไข่ไก่พันธุ์แท้ และเนื้อไก่พันธุ์แท้

ที่มา: CNN อินโดนีเซียวันที่ 8 พฤศจิกายน 2566

กระทรวงเกษตรพัฒนาเมล็ดพันธุ์เพื่อปลูกในพื้นที่แล้ง พร้อมดำเนินโครงการ HDDAP ปี 2567

เมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน 2566 นาย Prihasto Setyanto อธิบดีกรมพืชสวน (Directorate General of Horticulture) กระทรวงเกษตร เปิดเผยว่า กระทรวงเกษตรได้จัดทำโครงการพัฒนาพืชสวนในพื้นที่แห้งแล้ง (The Horticulture Development Project in Dry Areas: HDDAP) ที่จะดำเนินการในปี 2567 - 2571 ภายในวงเงินงบประมาณถึง 1.87 ล้านล้านรูเปย์ ซึ่งได้รับการสนับสนุนเงินกู้ยืมจากธนาคารพัฒนาเอเชีย (Asia Development Bank: ADB) และกองทุนระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนาเกษตรกรรม (International Fund for Agricultural Development: IFAD) โดยโครงการดังกล่าวจะช่วยในด้านการเพิ่มผลผลิต คุณภาพ และห่วงโซ่คุณค่าของผลิตภัณฑ์พืชสวนในอินโดนีเซีย รวมถึงมีเป้าหมายในการทำให้ผลิตภัณฑ์พืชสวนของอินโดนีเซียสามารถแข่งขันในตลาดโลกได้มากขึ้น ขณะเดียวกันก็เสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันเกษตรกร ในการพยายามปรับปรุงด้านความยั่งยืนและความน่าเชื่อถือ

โครงการ HDDAP มุ่งเน้นการจัดการพื้นที่แห้งแล้งด้วยหลักการอนุรักษ์ดินและน้ำ เพื่อป้องกันความเสื่อมโทรมของที่ดินที่อาจส่งผลให้ดินไม่มีประสิทธิภาพใน 7 จังหวัดของอินโดนีเซีย รวมถึง จ.ชวากลางด้วย โดยโครงการ HDDAP เน้นสินค้าเกษตร 2 ชนิด ได้แก่ มันฝรั่งและกล้วย เนื่องจากมันฝรั่งเป็นสินค้าที่มักจะนำเข้าจากต่างประเทศและนำไปใช้เป็นผลิตภัณฑ์แปรรูป ซึ่งโครงการดังกล่าว เน้นให้เกษตรกรมีส่วนร่วมในการพัฒนาพันธุ์มันฝรั่งชนิดที่มีความเหมาะสมกับอุตสาหกรรมแปรรูป เพื่อแก้ไขการขาดแคลนมันฝรั่งและลดพึ่งพาการนำเข้าจากต่างประเทศ รวมทั้งเป็นโอกาสในการพัฒนาอุตสาหกรรมมันฝรั่งในประเทศอีกด้วย

นอกจากนี้ Dr. Inti Pertiwi Nashwari ผู้อำนวยการฝ่ายเมล็ดพันธุ์พืชสวน กล่าวว่า โครงการ HDDAP ต้องการเมล็ดพันธุ์กล้วย 605,798 เมล็ด เพื่อพัฒนาหมู่บ้านกล้วยในหลายเขต เช่น บาตัง สุเมอเนป และลุมajang ซึ่งสวนเมล็ดพันธุ์พืชสวน (Horticultural Seed Garden) ที่ตั้งอยู่ในเมืองมาเกอลัง จ.ชวากลาง เป็นหนึ่งในสวนที่ได้รับมอบหมายให้ผลิตเมล็ดพันธุ์กล้วยที่มีคุณภาพ ด้วยเทคนิคการเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อและสิ่งอำนวยความสะดวกในห้องปฏิบัติการที่เพียงพอ จึงสามารถผลิตเมล็ดพันธุ์กล้วยได้ 100,000 เมล็ดต่อปี โดยมีพันธุ์ต่างๆ ตามความต้องการ ดังนั้นความร่วมมือและการทำงานร่วมกันระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียตั้งแต่การผลิตเมล็ดพันธุ์ไปจนถึงการตลาดจึงมีความจำเป็นมาก สิ่งสำคัญและน่าสนใจของโครงการนี้คือการจัดหาเมล็ดพันธุ์ที่มีคุณภาพ ซึ่งเป็นกุญแจสำคัญในการทำให้โครงการนี้เกิดขึ้น

ที่มา : กรมพืชสวน วันที่ 8 พฤศจิกายน 2566

กระทรวงเกษตรผนึกกำลังร่วมกระทรวงศึกษาธิการฯ เพิ่มผลผลิตข้าวและข้าวโพด

เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2566 กระทรวงเกษตร โดยนาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรเปิดเผยว่า กระทรวงเกษตรจะผนึกกำลังกับกระทรวงศึกษาธิการ วัฒนธรรม การวิจัยและเทคโนโลยี (Ministry of Education, Culture, Research and Technology) เพื่อเพิ่มการผลิตข้าวและข้าวโพด โดยเฉพาะในพื้นที่ป่าพรุ/พื้นที่ชุ่มน้ำ (Peatland) ที่กระจายอยู่เกือบทั่วประเทศ กระทรวงเกษตรกำลังเชิญนักวิชาการเกษตรจากมหาวิทยาลัยหลายแห่งให้มีส่วนร่วมโดยตรงในโครงการเร่งรัดสำหรับสินค้าเกษตรทั้ง 2 ชนิดดังกล่าว ปัจจุบันอินโดนีเซียมีพื้นที่ชุ่มน้ำมากกว่า 10 ล้านเฮกตาร์ ซึ่งพื้นที่ทั้งหมดนี้มีศักยภาพในการเพิ่มกำลังการผลิตผลผลิตทางการเกษตรของประเทศ

นาย Dedi Nursyamsi หัวหน้าหน่วยงานเสริมสร้างขีดความสามารถและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ด้านการเกษตร (The Agency for Capacity Building and Development of Agricultural Human Resources: BPPSDMP) กระทรวงเกษตร กล่าวว่า เป้าหมายของโครงการเร่งรัดสำหรับสินค้าเกษตรทั้ง 2 ชนิด คือการตระหนักถึงความพอเพียงภายในปี 2568 เพื่อให้อินโดนีเซียสามารถดำเนินนโยบายลดการนำเข้าได้ โดยได้เชิญนักวิชาการแขนงต่างๆ เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมเกี่ยวกับการผลิตข้าวและข้าวโพดในพื้นที่ชุ่มน้ำ ขณะเดียวกัน นาย Sam Herodian นักวิชาการเกษตรจาก IPB University กล่าวว่า IPB University พร้อมที่จะส่งนักศึกษาไปปฏิบัติงานร่วมกับรัฐบาลในการใช้ประโยชน์จากพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีอยู่โดยปรับปรุงให้กลายเป็นโรงนาแห่งชาติ

ที่มา: วารสารแห่งชาติ วันที่ 9 พฤศจิกายน 2566

สำนักงานอาหารแห่งชาติกังวลการนำเข้าข้าวเพิ่ม

เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2566 นาย Arief Prasetyo Adi ประธานกรรมการบริหารสำนักงานอาหารแห่งชาติ (National Food Agency: Bapanas) เปิดเผยว่า รู้สึกเป็นกังวลกับการนำเข้าข้าวเพิ่มของรัฐบาลในปีนี้ หากเป็นไปได้ตามแผนจะมีการนำเข้าข้าวถึง 3.5 ล้านตัน และถือเป็นสถิติใหม่ในการนำเข้าข้าวของอินโดนีเซีย แต่ในทางกลับกันก็มีความกังวลว่า ฤดูปลูกข้าวมักจะเกิดความล่าช้าและในขณะเดียวกันประธานาธิบดีได้มีคำสั่งให้สำนักงานอาหารแห่งชาติมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการรักษาปริมาณข้าวในสต็อกข้าวสำรองของรัฐบาล (CBP) และรักษาเสถียรภาพทางราคาข้าวจากรายงานในปีที่รัฐบาลได้มอบหมายให้หน่วยงาน BULOG นำเข้าข้าว 2 ล้านตัน และได้จัดทำสัญญานำเข้าตามโควตาครบถ้วนสมบูรณ์แล้วและกำลังอยู่ในขั้นตอนสำหรับการนำเข้า จากนั้นต้นเดือนตุลาคม 2566 รัฐบาลได้ตัดสินใจเพิ่มโควตาการนำเข้าข้าว โดยกำหนดให้ BULOG นำเข้าอีก 1.5 ล้านตันในปีนี้

ซึ่งสำนักงานอาหารแห่งชาติได้ร่วมกับหน่วยงาน BULOG มุ่งเน้นการเสริมสร้างสต็อกข้าวสำรองของรัฐบาล (CBP) เพื่อใช้สำหรับโครงการช่วยเหลือด้านอาหารแจกจ่ายข้าวสาร 10 กิโลกรัม ให้แก่ครัวเรือนผู้ได้รับผลประโยชน์ โดยได้ดำเนินโครงการช่วงแรกในเดือนมีนาคม - พฤษภาคม 2566 ช่วงที่ 2 เดือนกันยายน - ธันวาคม 2566 และแผนการดำเนินการช่วงที่ 3 ในเดือนมกราคม - มีนาคม 2567 ทั้งนี้ โครงการช่วยเหลือด้านอาหารดังกล่าวอาจดำเนินการต่อไป หากงบประมาณของรัฐ (The State Budget: APBN) มีสภาพคล่องและมีความสามารถในการชำระหนี้ นอกจากนี้ นาย Arief กล่าวเสริมว่า ปริมาณข้าวที่ต้องการสำหรับโครงการช่วยเหลือด้านอาหารนี้จะเพิ่มขึ้นในปีหน้า เพราะรัฐบาลมีเป้าหมายที่จะเพิ่มจำนวนครัวเรือนผู้ได้รับผลประโยชน์ จากในปี 2566 อยู่ที่ 21.5 ล้านครัวเรือน เพิ่มขึ้นเป็น 22 ล้านครัวเรือนในปี 2567 ซึ่งหมายความว่าสต็อกข้าวสำรองของรัฐก็ต้องเพิ่มขึ้นเช่นกัน

ที่มา: CNBC วันที่ 9 พฤศจิกายน 2566

กระทรวงเกษตรเร่งส่งเสริมความพอเพียง การบริโภคน้ำตาล สู่การพึ่งพาตนเอง

อ้อยเป็นสินค้าโภคภัณฑ์อาหารเชิงยุทธศาสตร์ระดับชาติ และเป็นหนึ่งในสินค้าเกษตรที่สำคัญที่มีผลิตภัณฑ์แปรรูปคือน้ำตาล เพื่อให้บรรลุถึงความพอเพียงในการบริโภคน้ำตาลภายในปี 2571 กรมพืชไร่ กระทรวงเกษตร ยังคงส่งเสริมให้มีการปรับปรุงคุณภาพการผลิต และผลผลิตอ้อยของอินโดนีเซียอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางของนาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ในการเพิ่มผลผลิตและสามารถขับเคลื่อนไปสู่การพึ่งพาตนเองด้านน้ำตาลได้ ผ่านความร่วมมือกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ทั้งการออกใบอนุญาต การลงทุน และการประยุกต์ใช้เทคโนโลยี ดังนั้น จำเป็นต้องมีการเตรียมการและขั้นตอนเชิงกลยุทธ์สำหรับการก่อสร้างโรงงานน้ำตาลหลายแห่ง และการขยายพื้นที่ปลูกอ้อยในหลายภูมิภาคของอินโดนีเซีย

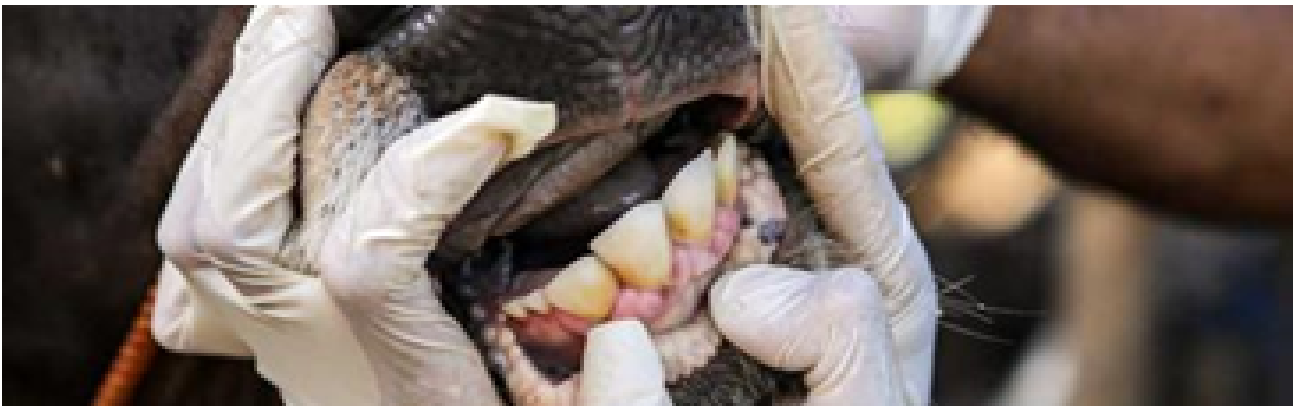
ตามคำสั่งประธานาธิบดี (Presidential Decree) ฉบับที่ 40 ปี 2023 ว่าด้วยการเร่งรัดการพึ่งพาตนเองสำหรับน้ำตาลแห่งชาติและการจัดหาเอทานอลเป็นเชื้อเพลิงชีวภาพ กระทรวงเกษตรมีหน้าที่แนะนำ (Coaching) ให้ความรู้ทางเทคนิค และช่วยเหลือเกษตรกรชาวไร้อ้อยเพื่อเพิ่มการผลิต ผลผลิตและคุณภาพ ความสามารถในการแข่งขัน ตลอดจนเพิ่มการเข้าถึงแหล่งเงินทุนผ่านสถาบันการเงินสำหรับเกษตรกรชาวไร้อ้อย ซึ่งนาย Andi Nur Alam Syah อธิบดีกรมพืชไร่ขอให้เจ้าหน้าที่เตรียมพร้อมเร่งดำเนินการผ่านการประชุม การแนะนำให้ความรู้ การเสริมสร้างกฎระเบียบ และความร่วมมือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในสินค้าโภคภัณฑ์อ้อย ตลอดจนประเมินการผลิตที่โรงงานในขั้นสุดท้ายเพื่อหาปริมาณการผลิตน้ำตาลทั้งหมดของประเทศในปี 2566

จากที่ประชุม Central Giling Taksasi เมื่อเดือนสิงหาคม 2565 ณ เมืองยอกยาคาร์ตา อินโดนีเซียได้คาดการณ์ผลผลิตน้ำตาลภายในประเทศอยู่ที่ 2.42 ล้านตัน แตกต่างจากเป้าหมายการผลิตน้ำตาลแห่งชาติปี 2566 ที่ตั้งไว้ที่ 2.6 ล้านตัน แต่เนื่องจากในปี 2566 อินโดนีเซียต้องเผชิญกับปรากฏการณ์เอลนีโญ ซึ่งทำให้เกิดฤดูแล้งที่ยาวนานขึ้นในทุกพื้นที่ของโรงงานน้ำตาล ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาการผลิตอ้อย ด้วยการประเมินการผลิตโรงงานขั้นสุดท้ายในปี 2566 หวังว่าจะให้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดสำหรับการปลูกอ้อยในอินโดนีเซีย เพื่อเพิ่มการผลิตและผลผลิตอ้อยอย่างต่อเนื่องตามแนวทางของกระทรวงเกษตรสู่การพึ่งพาตนเองสำหรับน้ำตาลแห่งชาติ

ที่มา: กรมพืชไร่ วันที่ 12 พฤศจิกายน 2566

กระทรวงเกษตรและ FAO พัฒนากลยุทธ์เพื่อป้องกัน และควบคุมการระบาดของโรค FMD และ LSD

เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2566 กระทรวงเกษตรร่วมกับศูนย์ฉุกเฉิน FAO – ECTAD (The FAO Emergency Centre for Transboundary Animal Diseases: ECTAD) จัดการประชุมและลงพื้นที่ใน จ.ชวาตะวันออก เพื่อเร่งควบคุมการแพร่ระบาดของโรคปากและเท้าเปื่อย (Foot and Mouth Disease: FMD) โรค Lumpy skin disease (LSD) ตลอดจนพัฒนาแผนกลยุทธ์ตามความเสี่ยง ซึ่งการประชุมดังกล่าวได้รับการสนับสนุนจากกระทรวงการต่างประเทศและการค้า (The Department of Foreign Affairs and Trade: DFAT) เครือรัฐออสเตรเลีย ซึ่งกระทรวงเกษตร โดยนาย Nuryani Zainuddin ผู้อำนวยการด้านสุขภาพสัตว์ กรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ กล่าวว่า โรค FMD และโรค LSD เป็นโรคติดต่อร้ายแรง สามารถแพร่ระบาดได้อย่างรวดเร็วในหมู่ประชากรปศุสัตว์ มักจะก่อให้เกิดผลกระทบและสร้างความสูญเสียทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเป็นอย่างมาก ส่งผลให้ปริมาณการผลิตเนื้อสัตว์และน้ำนมลดลง และมีการกำหนดข้อจำกัดทางการค้า รวมถึงจำเป็นต้องมีการคัดแยกสัตว์ที่ติดเชื่อโรคดังกล่าว

นอกจากนี้ นาง Melissa Mclaws ผู้เชี่ยวชาญด้านการควบคุมโรคปากและเท้าเปื่อย และระบาดวิทยา ซึ่งเป็นวิทยากรในการประชุมอธิบายว่า ศูนย์ฉุกเฉิน FAO-ECTAD ได้ส่งผู้เชี่ยวชาญมาเพื่อปฏิบัติภารกิจตอบสนองต่อเหตุฉุกเฉินสำหรับการแพร่ระบาดของ FMD ในอินโดนีเซีย และตั้งข้อสังเกตว่า เกษตรกรผู้เลี้ยงปศุสัตว์และประชาชนทั่วไปยังขาดความรู้ ความเข้าใจเรื่องความปลอดภัยทางชีวภาพ เนื่องจากยังคงมีระดับความเสี่ยงในการแพร่ระบาดในระดับสูง ความปลอดภัยทางชีวภาพเป็นปัจจัยที่สำคัญและเป็นกลยุทธ์ในการจัดการปศุสัตว์หรือการจัดการเพื่อควบคุมและป้องกันไม่ให้โรคร้ายแพร่ระบาดรุนแรงในพื้นที่ปศุสัตว์ โดยมีหลักการพื้นฐาน 3 ประการ ได้แก่ การแยกควบคุมสัตว์ การขนส่ง และการทำความสะอาดและการฆ่าเชื้อ ดังนั้น เพื่อเพิ่มการดำเนินการด้านความปลอดภัยทางชีวภาพในฟาร์มสัตว์เคี้ยวเอื้องขนาดใหญ่ กระทรวงเกษตรร่วมกับศูนย์ฉุกเฉิน FAO ECTAD ได้จัดทำแนวปฏิบัติด้านความปลอดภัยทางชีวภาพสำหรับฟาร์มโคเนื้อและโคนม แนวปฏิบัติเหล่านี้สามารถนำไปใช้สำหรับฟาร์มขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ ที่มุ่งเน้นการควบคุมการแพร่ระบาดของโรค FMD และ LSD ในฟาร์มโคนมและโคเนื้อในอินโดนีเซียต่อไป

ที่มา: กรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ วันที่ 13 พฤศจิกายน 2566

BULOG เพิ่มท่าเรือเร่งนำเข้าข้าว

เมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2566 นาย Budi Waseso ประธานหน่วยงานด้านโลจิสติกส์แห่งชาติ (President Director of BULOG) เปิดเผยว่า จากโควตารับนำเข้าเพิ่มเติม 1.5 ล้านตัน รัฐบาลสามารถบรรลุเป้าหมายได้เพียง 1 ล้านตันเท่านั้นในปีนี้ เนื่องจากขั้นตอนการนำเข้ามีระยะเวลาจำกัดตั้งแต่ขั้นตอนการเตรียมสินค้า และความต้องการเรือในการขนส่งสินค้าจากประเทศผู้ขนส่ง ด้วยโควตารับนำเข้าเพิ่มเติมทำให้สต็อกข้าวสำรองของรัฐบาล (the Government's rice reserve stock: CBP) มีความแข็งแกร่งและความปลอดภัยสูงจนถึงปีหน้า ปัจจุบันข้าวสำรองที่อยู่ในคลังของ BULOG มีอยู่ประมาณ 1.3 ล้านตัน

การมอบหมายการนำเข้าเพิ่มเติมจากรัฐบาลทำให้ปริมาณข้าวมีเพียงพอสำหรับการนำมาจำหน่ายในตลาดจนถึงปีหน้าและใช้เป็นมาตรการรักษาระดับราคาข้าวในประเทศให้มีเสถียรภาพ (Supply availability and price stabilization: KPSH) นอกจากนี้ หน่วยงาน BULOG ได้ดำเนินการเพิ่มจำนวนท่าเรือปลายทางนำเข้าจากเดิมมีเพียง 17 ท่า เป็น 28 ท่าที่อินโดนีเซีย เพื่อรองรับการขนส่งและการจำหน่ายข้าวไปยังภาคส่วนที่เกี่ยวข้องได้โดยทันที

ที่มา: หน่วยงาน BULOG วันที่ 13 พฤศจิกายน 2566

ปี 2566 อินโดนีเซียส่งออกสินค้าประมงกว่า 64.3 ล้านล้านรูเปียห์

นาย Wahyu Sakti Trenggono รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมงเปิดเผย ตัวเลขการส่งออกสินค้าประมงของอินโดนีเซียจนถึงไตรมาส 3 (เดือนมกราคม - กันยายน 2566) มีมูลค่าถึง 64.3 ล้านล้านรูเปียห์ (ประมาณ 4.1 พันล้านเหรียญสหรัฐ) คิดเป็นร้อยละ 53 จากเป้าหมายที่ตั้งไว้ในปี 2566 ที่ 7.6 พันล้านเหรียญสหรัฐ ในขณะที่เดียวกัน รายได้ของรัฐที่ไม่ใช่ภาษีอากร (Non Tax Revenue: PNBK) ของภาคการประมง ณ วันที่ 10 พฤศจิกายน 2566 อยู่ที่ 1.1 ล้านล้านรูเปียห์

นอกจากนี้ ความสำเร็จของตัวชี้วัดผลการดำเนินงานสำคัญของกระทรวงกิจการทางทะเลและประมงตั้งแต่ต้นปี 2566 ถึงไตรมาสที่ 3 พบว่า ผลผลิตประมงมีสูงถึง 18.5 ล้านตัน แบ่งเป็นภาคการจับสัตว์น้ำ 5.76 ล้านตัน และภาคการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ 12.74 ล้านตัน ที่ประกอบด้วยสัตว์น้ำ 4.75 ล้านตัน และสาหร่ายทะเล 7.98 ล้านตัน รวมทั้งอัตราแลกเปลี่ยนสำหรับชาวประมง (The Fisherman's Exchange Rate: NTN) และอัตราแลกเปลี่ยนสำหรับผู้เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ (Fish Cultivator's Exchange Rate: NTPi) โดยทั้ง NTN และ NTPi มีค่าอยู่สูงกว่าระดับ 100 คืออยู่ที่ระดับ 105.89 และ 105.07 ตามลำดับ และสำหรับอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ภาคการประมงอยู่ที่ร้อยละ 6.78 ในขณะที่การมีส่วนร่วมต่อ GDP ของประเทศคิดเป็นร้อยละ 2.7 ซึ่งมีมูลค่าถึง 214.18 ล้านล้านรูเปียห์

ที่มา : CNBC Indonesia วันที่ 14 พฤศจิกายน 2566

หมายเหตุ

1. อัตราแลกเปลี่ยนสำหรับชาวประมง (The Fisherman's Exchange Rate: NTN) คือ อัตราส่วนระหว่างดัชนีราคาที่ชาวประมงได้รับ/รายได้ (Ia) และดัชนีราคาที่ชาวประมงจ่าย/รายจ่าย (Ib) แสดงเป็นร้อยละ ซึ่งหมายความว่า NTN วัดความสามารถในการแลกเปลี่ยนผลิตภัณฑ์ประมงที่จับได้โดยชาวประมงกับสินค้าหรือบริการที่ครัวเรือนประมงบริโภคและความต้องการในการผลิตผลิตภัณฑ์ประมงที่จับได้
2. อัตราแลกเปลี่ยนสำหรับผู้เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ (Fish Cultivator's Exchange Rate: NTPi) เป็นเครื่องมือในการวัดสวัสดิการที่ได้รับจากการเปรียบเทียบราคาของผู้เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำได้รับ

กระทรวงเกษตรเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต ข้าวโพดผ่านโครงการ Ksatria

เมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2566 ในการประชุม Land Optimization Through the Intercropping Palm Oil Program Food Crops นาย Andi Nur Alam Syah อธิบดีกรมพืชไร่ เผยว่า กระทรวงเกษตรกำลังส่งเสริมการเพิ่มประสิทธิภาพสวนปาล์มน้ำมันเพื่อเพิ่มการผลิตข้าวโพดของประเทศ ผ่านการริเริ่มโครงการปลูกพืชอาหารแซมในสวนปาล์มน้ำมัน (Kelapa Sawit Tumpang Sari Tanaman Pangan: Ksatria) มุ่งหวังที่จะใช้ประโยชน์จากพื้นที่สวนปาล์มน้ำมัน และโครงการฟื้นฟูพื้นที่สวนปาล์มน้ำมัน โดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างรายได้ให้แก่เกษตรกรในระยะที่ปาล์มน้ำมันยังไม่ให้ผลผลิต เนื่องจากอินโดนีเซียเป็นประเทศผู้ผลิตน้ำมันปาล์มรายใหญ่ที่สุดในโลกมีพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมันประมาณ 16.83 ล้านเฮกตาร์ มีการผลิตน้ำมันปาล์มดิบ (Crude Palm oil: CPO) 45.1 ล้านตัน การส่งออก CPO รวมถึงผลิตภัณฑ์แปรรูป 27 ล้านตัน มูลค่า 456 ล้านล้านรูเปียห์ (ประมาณ 28,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ)

จากข้อมูลสำนักงานสถิติแห่งชาติ (Badan Pusat Statistik: BPS) การส่งออกสินค้าเกษตรตั้งแต่เดือนมกราคม - ธันวาคม 2565 มีมูลค่า 640.56 ล้านล้านรูเปียห์ เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.93 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อนหน้า กรมพืชไร่กลายเป็นผู้สนับสนุนที่สำคัญที่สุดในด้านการเกษตร โดยมีมูลค่าการส่งออกอยู่ที่ 622.37 ล้านล้านรูเปียห์ คิดเป็นร้อยละ 97.16 ของทั้งหมด ดังนั้นโครงการบูรณาการโดยการปรับปรุงพื้นที่เพาะปลูกพืชอาหาร เช่น ข้าวโพดหรือพืชตามฤดูกาลอื่นๆ เป็นหนึ่งในกลยุทธ์ที่เหมาะสม ซึ่งเป็นความพยายามเมื่อโลกกำลังเผชิญกับวิกฤตขาดแคลนอาหาร โครงการปลูกพืชอาหารแซมในสวนปาล์มน้ำมันจะต้องนำไปปฏิบัติอย่างจริงจัง และปรับปรุงให้ได้มาตรฐาน ทั้งนี้ อินโดนีเซียมีความต้องการข้าวโพดอยู่ที่ 14 ล้านตันต่อปี ในขณะที่อุปทานภายในประเทศยังไม่เพียงพอ จึงต้องมีการนำเข้า ทำให้เกิดการส่งเสริมการปลูกข้าวโพดดังกล่าวขึ้น

สำหรับข้อมูลการนำเข้าข้าวโพดของอินโดนีเซีย สำนักงานสถิติแห่งชาติพบว่า ในปี 2565 มีการนำเข้าข้าวโพด 1.09 ล้านตัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 9.89 เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้าที่อยู่ที่ 995,998 ตัน ซึ่งตามความเป็นจริงในปี 2566 นี้ รัฐบาลวางแผนที่จะนำเข้าข้าวโพดจำนวน 500,000 ตัน เพื่อเติมเต็มสต็อกสำรองพืชอาหารของรัฐบาลและตอบสนองความต้องการของเกษตรกรรายย่อย หากการปรับปรุงพื้นที่เพาะปลูกโดยเฉพาะสวนปาล์มน้ำมันสามารถรองรับการผลิตข้าวโพดได้ 500,000 ตัน แม่นอนว่าการนำเข้าอาจลดลงหรือหยุดลงได้ โดยหวังว่าการประชุมครั้งนี้จะเป็นแรงผลักดันในการฟื้นฟูอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์มของอินโดนีเซียในอนาคต โดยการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตโดยการใช้พื้นที่เพาะปลูกที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ที่มา: กรมพืชไร่ วันที่ 15 พฤศจิกายน 2566

การลงนาม MRA ระหว่าง BPJPH และสถาบันฮาลาลต่างประเทศ

เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2566 ในงาน H2O - Halal World 2023 จัดขึ้น ณ ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้า Jakarta International Expo (JIEXPO) Kemayoran กรุงจาการ์ตา โดยมีนาย Ma'ruf Amin รองประธานาธิบดีอินโดนีเซีย เป็นประธานเปิดงาน พร้อมกล่าวว่า การรับรองฮาลาลให้ได้มาตรฐานในระดับโลกถือเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้ผลิตภัณฑ์ฮาลาลเป็นที่ยอมรับของผู้บริโภคทั้งในและต่างประเทศ รวมทั้งเป็นการสนับสนุนการค้าผลิตภัณฑ์ฮาลาลระหว่างประเทศให้เป็นไปอย่างราบรื่น ซึ่งในงานดังกล่าวมีผู้เข้าร่วมงานประมาณ 500 คน ซึ่งเป็นตัวแทนจากสถาบันฮาลาล ต่างประเทศ 118 แห่ง จาก 41 ประเทศ ประกอบด้วยกิจกรรม 1) การประชุมฮาลาลนานาชาติ 2) งานแสดงสินค้าฮาลาล 3) การแสดงระบบนิเวศฮาลาลของอินโดนีเซีย 4) ทัวร์ฮาลาล และ 5) คลินิกฝึกสอนฮาลาล

นอกจากนี้ นาย Muhammad Aqil Irham หัวหน้าหน่วยงานรับรองผลิตภัณฑ์ฮาลาล (Badan Penyelenggara Jaminan Produk Halal: BPJPH) กระทรวงศาสนา เปิดเผยว่า ในวันที่ 18 พฤศจิกายน 2566 หน่วยงาน BPJPH จะลงนามข้อตกลงการยอมรับร่วมกัน (Mutual Recognition Agreement: MRA) กับสถาบันฮาลาลต่างประเทศ (Foreign Halal Institutions: LHLN) จำนวน 9 แห่ง สำหรับการประเมินการยอมรับและการเห็นชอบร่วมกันเกี่ยวกับใบรับรองฮาลาล (Assessments for recognition and acceptance of halal certificates)

สถาบันฮาลาลต่างประเทศทั้ง 9 แห่ง ได้แก่ 1) The Korea Muslim Federation (KMF) 2) Korean Halal Authority 3) Islamic Food and Nutrition Council of America (IFANCA) 4) Taiwan Halal Integrity Development Association 5) The Central Islamic Council of Thailand (CICOT) 6) Halal Certification Center of Chile (Chilehalal) 7) Halal Conformity Services 8) The Federation of Islamic Associations of New Zealand (FIANZ) and 9) New Zealand Islamic Development Trust Ltd.

ทั้งนี้ หน่วยงาน BPJPH หวังว่าผลลัพธ์ของการลงนาม MRA ครั้งนี้จะได้รับการติดตามและนำไปปฏิบัติโดยทันที เพื่อนำมาซึ่งผลกระทบเชิงบวกต่อระบบนิเวศฮาลาลทั่วโลก BPJPH ยังคงมุ่งมั่นที่จะสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของกิจกรรมอุตสาหกรรมและการค้าผลิตภัณฑ์ฮาลาล โดยเฉพาะผลิตภัณฑ์ฮาลาลที่มีมูลค่าสูง เพื่อฟื้นฟูและเสริมสร้างเศรษฐกิจของประเทศต่อไป

ที่มา : หน่วยงานรับรองผลิตภัณฑ์ฮาลาล (BPJPH) วันที่ 17 พฤศจิกายน 2566

กระทรวงกิจการทางทะเลและประมงย้ำการใช้ระบบข้อมูลดิจิทัล มีส่วนช่วยการจัดการพื้นที่ทางทะเล

กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง โดยนาย Kusdiantoro รองอธิบดีกรมการวางแผนเชิงพื้นที่ทางทะเล (Directorate General of Marine Spatial Planning) เปิดเผยว่า ความท้าทายในการจัดการทางทะเลในอินโดนีเซียกำลังเพิ่มขึ้น มีโอกาสที่จะทำให้เกิดความขัดแย้งในการใช้พื้นที่และทรัพยากรทางทะเล และอาจคุกคามความสมบูรณ์ของท้องทะเล ด้วยเหตุนี้ตนจึงได้เชิญชวนประเทศต่างๆ ทั่วโลกมาร่วมจัดการทะเลอย่างชาญฉลาดเพื่อมอบเป็นมรดกให้กับคนรุ่นใหม่ต่อไป ดังนั้น เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งในการใช้พื้นที่ทางทะเลและทรัพยากรทางทะเล กระทรวงกิจการทางทะเลและประมงได้จัดสรรพื้นที่อนุรักษ์ และการใช้ทรัพยากรทางทะเลและบริการด้านสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน การอนุรักษ์ระบบนิเวศทางทะเลเป็นสิ่งสำคัญลำดับแรก หนึ่งใน การดำเนินการเกิดขึ้นได้จากแผนการจัดสรรพื้นที่เพื่อการอนุรักษ์และคุ้มครองระบบนิเวศที่สำคัญในทะเลอย่างน้อยร้อยละ 30

นอกจากนี้ การใช้ทรัพยากรสิ่งแวดล้อมและบริการในพื้นที่ทางทะเลจะต้องได้รับอนุญาตการใช้พื้นที่ทางทะเลโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการทางทะเลและประมง การออกใบอนุญาตขึ้นพื้นฐานนี้มีความสำคัญทางกฎหมาย เนื่องจากหากไม่มีใบอนุญาตในการใช้พื้นที่ทางทะเล การออกใบอนุญาตกิจกรรมทางธุรกิจทั้งหมดจะไม่สามารถดำเนินการได้ ในการเตรียมการสำหรับการวางแผนเชิงพื้นที่ในอนาคต อินโดนีเซียจะบูรณาการการใช้ Ocean Big Data และ Ocean Account ที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นเครื่องมือสำคัญ โดยให้ข้อมูลเชิงลึกแก่ผู้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับวิธีการวัด จัดการ และปรับปรุงทรัพยากรทางทะเลให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ซึ่งกลยุทธ์ 4 ประการในการพัฒนาการจัดการพื้นที่ทางทะเล (Marine Spatial Planning: MSP) ในอนาคต ประกอบด้วย 1) การนำระบบดิจิทัลเข้ามาใช้ตั้งแต่การวางแผนไปจนถึงการควบคุม 2) สนับสนุนการจัดการความสมบูรณ์ทางทะเลที่ดีขึ้น 3) สนับสนุนการดำเนินการตามเศรษฐกิจสีน้ำเงิน และ 4) ลดความขัดแย้งในการใช้พื้นที่ทางทะเลด้วยความโปร่งใสและการมีส่วนร่วมของชุมชน ดังนั้น เพื่อสนับสนุนความสำเร็จนี้ นาย Kusdiantoro เน้นย้ำถึงความจำเป็นในการประสานงานร่วมกับฝ่ายต่างๆ รวมถึงประเทศอื่นๆ เช่น การฝึกอบรม การประชุมเชิงปฏิบัติการ การแลกเปลี่ยนความรู้และพัฒนาขีดความสามารถของทรัพยากรบุคคล และความร่วมมือทั้งภายในและข้ามพรมแดนในการจัดการพื้นที่ทางทะเล

ทั้งนี้ กลุ่มประเทศ G20 ได้จัดทำปฏิญญาข้อตกลงมหาสมุทรซึ่งประกอบด้วยข้อตกลง 52 ฉบับ และมีประเด็นที่สำคัญ 3 ประการที่เกี่ยวข้องกับความพยายามในการรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเล ได้แก่ 1) เศรษฐกิจสีน้ำเงิน 2) คาร์บอนสีน้ำเงิน (Blue Carbon) และ 3) การจัดการขยะพลาสติกในทะเล รวมถึงความท้าทายหลายประการในภาคส่วนทางทะเลและประมงในอินโดนีเซีย เช่น ปัญหามลพิษของเสียทางทะเล ความยากจนของชาวประมงในพื้นที่ชายฝั่ง การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และแนวทางปฏิบัติเพื่อต่อต้านการทำประมงแบบผิดกฎหมาย IUU Fishing

ที่มา: ข่าวประชาสัมพันธ์กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง วันที่ 18 พฤศจิกายน 2566

การรับรองหนังสือ Conventional Rubber Sample Book

เมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2566 นาย Moga Simatupang อธิบดีกรมการคุ้มครองผู้บริโภคและการจัดระเบียบทางการค้า (Directorate General of Consumer Protection and Orderly Commerce: PKTN) กระทรวงการค้าอินโดนีเซีย ได้ให้สัตยาบันแสดงการรับรองหนังสือ “Conventional Rubber Sample Book” เพื่อใช้อ้างอิงสำหรับผู้ประกอบธุรกิจในการรับรองคุณภาพของยางพาราส่งออกให้สอดคล้องกับมาตรฐานแห่งชาติอินโดนีเซีย (Standard Nasional Indonesia: SNI) ซึ่ง “Conventional Rubber Sample Book” จัดทำขึ้นในปี 2566 มีผลบังคับใช้ 3 ปี (1 มกราคม 2567 - 31 ธันวาคม 2569) ตามกฎกระทรวงการค้า ฉบับที่ 16/2022 ว่าด้วยการเพิกถอนกฎกระทรวงการค้า ฉบับที่ 59/2009 เป็นความพยายามของกระทรวงการค้าอินโดนีเซียในการรักษาคุณภาพของยางแบบธรรมดา (Conventional Rubber) ให้สอดคล้องกับคุณภาพของ SNI 06-0001-1987 ที่ได้นำมาตราฐานสากลของ The Green Book ด้านคุณภาพและบรรจุภัณฑ์มาปฏิบัติใช้

นอกจากนี้ นาย Hendro Purnomo ผู้อำนวยการฝ่ายมาตรฐานและควบคุมคุณภาพ (Director of Standardization and Quality Control) เปิดเผยว่า ก่อนให้การยอมรับ Conventional Rubber Sample Book นั้น ได้ผ่านขั้นตอนการประเมินกว่า 4 ขั้นตอนในปีนี ซึ่งการประเมินคุณภาพยางพาราแบบธรรมดาได้ดำเนินการโดยตัวแทนจาก 1) The Rubber Association of Indonesia (GAPKINDO) 2) บริษัท PT Perkebunan Nusantara VII จ.ลัมปุง 3) Indonesian Rubber Research Institute จ.ชวาตะวันตก 4) The YOQA Product Certification Institute และ 5) Directorate Standardization and Quality Control กระทรวงการค้าอินโดนีเซีย

Conventional Rubber Sample Book ประกอบด้วยรายละเอียดตัวอย่างทางกายภาพของแผ่นยางพาราที่จัดเรียงตามระดับคุณภาพแบบธรรมดาในอินโดนีเซีย ได้แก่ ยางแผ่นรมควัน (Rubber Smoke Sheet: RSS) คุณภาพ RSS 1 RSS 2 RSS 3 RSS 4 โดยจะถูกแจกจ่ายให้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง รวมถึงอุตสาหกรรมสมาคม และสถาบันประเมินความสอดคล้องภายใต้ขอบเขตของยางแบบธรรมดา

ที่มา: ข่าว Antara วันที่ 20 พฤศจิกายน 2566

การประชุมเชิงปฏิบัติการและการฝึกอบรมกลุ่มระดับวิทยา ทางสัตวแพทย์แห่งอาเซียน

เมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2566 องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) ประจำภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก ได้จัดการประชุมเชิงปฏิบัติการและการฝึกอบรมกลุ่มระดับวิทยาทางสัตวแพทย์แห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ณ เมืองยอกยAKARTA โดยอินโดนีเซียได้มีโอกาสแบ่งปันประสบการณ์กับประเทศสมาชิกอาเซียนเกี่ยวกับการใช้ เครื่องมือประเมินการเฝ้าระวัง (Surveillance Evaluation Tools: SET) ด้วยการสนับสนุนการตรวจวินิจฉัยจาก ห้องปฏิบัติการที่มีขีดความสามารถ รวดเร็วและแม่นยำในการตรวจยืนยันและการตอบสนองต่อภัยคุกคามของ โรคประจำถิ่น โรคติดต่ออุบัติใหม่ และโรคติดต่ออุบัติซ้ำของสัตว์ รวมถึงโรคติดต่อจากสัตว์สู่คน ซึ่งการประชุม เชิงปฏิบัติการดังกล่าวอยู่ภายใต้โครงการ SMART-ASEAN ซึ่งสนับสนุนโดยกระทรวงการต่างประเทศและการค้า (Department of Foreign Affairs and Trade: DFAT) เครือรัฐออสเตรเลีย เพื่อสนับสนุนอาเซียนในการเพิ่ม ขีดความสามารถในการเฝ้าระวังและการเตือนภัยล่วงหน้าในภูมิภาค

ปัจจุบันมีเพียง 3 ประเทศในอาเซียนเท่านั้นที่ใช้เครื่องมือประเมินการเฝ้าระวัง (SET) ได้แก่ อินโดนีเซีย กัมพูชา และ เวียดนาม โดยอินโดนีเซียเป็นประเทศแรกที่ใช้ SET เป็นเครื่องมือในการประเมินการเฝ้าระวังโรคสัตว์ในประเทศ อย่างครบวงจรและได้มาตรฐาน โดยได้แบ่งปันประสบการณ์กับกลุ่มระดับวิทยาทางสัตวแพทย์ในอาเซียน (Veterinary Epidemiology Group: AVEG) เกี่ยวกับความพยายามปิดช่องว่างในการเฝ้าระวังและจัดลำดับ ความสำคัญของกิจกรรมเพื่อแก้ไขช่องว่างเหล่านี้

ผลลัพธ์ของเครื่องมือประเมินและติดตามที่พัฒนาโดย FAO สามารถให้คำแนะนำที่เฉพาะเจาะจง วัตถุประสงค์ และเป็น ระบบ เพื่อติดตามผลการประเมินและติดตามความคืบหน้าได้ โดยผลจากการประชุมเชิงปฏิบัติการดังกล่าว ประเทศ สมาชิกอาเซียนที่ยังไม่ได้ใช้ SET ตกลงที่จะลองใช้เครื่องมือนี้ในประเทศของตน และจะแบ่งปันประสบการณ์เกี่ยวกับ ผลลัพธ์ที่ได้ โดยหวังว่าการประชุมเชิงปฏิบัติในครั้งนี้จะนำไปสู่ระบบเตือนภัยล่วงหน้าที่มีประสิทธิภาพสำหรับประเทศ สมาชิกอาเซียนในการตรวจจับและตอบสนองต่อภัยคุกคามจากโรคระบาดสัตว์ที่กำลังเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

ที่มา : กรมปศุสัตว์และบริการสุขภาพสัตว์ วันที่ 21 พฤศจิกายน 2566

กระทรวงเกษตรส่งเสริมการผลิตกระเทียมเพิ่ม ผ่านการเพาะปลูกและการผลิตภาคบังคับ

เมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2566 นาย Prihasto Setyanto อธิบดีกรมพืชสวน กระทรวงเกษตรอินโดนีเซียเปิดเผยว่า กระทรวงเกษตรกำลังสนับสนุนการเพิ่มการผลิตกระเทียมระดับชาติผ่านการตระหนักถึงความมุ่งมั่นในการปลูกและการผลิตภาคบังคับร้อยละ 5 โดยผู้ประกอบการ (ผู้นำเข้า) ตามหนังสือรับรองการนำเข้าผลิตภัณฑ์พืชสวน (RIPH) แต่ละรายการ กระเทียมเป็นหนึ่งในสินค้าโภคภัณฑ์ยุทธศาสตร์ที่ชุมชนต้องการเพื่อใช้ประกอบอาหาร และกระเทียมเกือบทั้งหมดมาจากนโยบายนำเข้า ซึ่งนับตั้งแต่มีการดำเนินการปลูกและผลิตแบบภาคบังคับในปี 2560 เป็นต้นมา กระเทียมที่ได้จากการผลิตภายในประเทศทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 39.8 โดยข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ (Badan Pusat Statistik: BPS) พบว่า ในปี 2565 การปลูกกระเทียมภาคบังคับของผู้ประกอบการนำเข้าอยู่ที่ 16,492 ตัน ขณะที่การผลิตรวมโดยรวมของประเทศอยู่ที่ 30,582 ตัน

ด้วยความมุ่งมั่นในการปลูกของผู้ประกอบการนำเข้ายังดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ได้รับ RIPH ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 46/2019 ที่กำหนดให้ผู้นำเข้าต้องผลิตกระเทียมอย่างน้อย 6 ตัน/เฮกตาร์ นอกจากนี้ กระทรวงเกษตรยังได้สนับสนุนให้ผู้ประกอบการดำเนินการปลูกและการผลิตภาคบังคับในแนวทางการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี (Good Agricultural Practices: GAP) ที่มีส่วนประกอบหลัก ได้แก่ เมล็ดพันธุ์ ปุ๋ย และสิ่งอำนวยความสะดวกในการผลิตอื่นๆ ปัจจุบันกระทรวงเกษตรได้สร้างแอปพลิเคชันระบบข้อมูลการปลูกและการผลิตภาคบังคับ (SIAP-RIPH) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันการใช้พื้นที่ทับซ้อนสำหรับการปลูกกระเทียมแบบภาคบังคับ รวมทั้งเสริมสร้างความมุ่งมั่นในการปลูกและการผลิตแบบภาคบังคับให้กับผู้นำเข้า และอำนวยความสะดวกในการควบคุมดูแล ติดตาม และประเมินผล

ที่มา : กรมพืชสวน กระทรวงเกษตร วันที่ 23 พฤศจิกายน 2566

สมว.เกษตร เสริมสร้างความเข้มแข็งด้านการเพาะปลูกในอินโดนีเซีย

เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2566 ในการประชุม The POPT (Plant Pest Organism Control) Strengthening Meeting ณ กรุงจาการ์ตา นาย Heru Tri Widarto รองอธิบดีกรมพื้นที่เพาะปลูก (Directorate General of Plantations) กระทรวงเกษตร ได้ร่วมหารือแนวทางแก้ปัญหาคาการโจมตีของโรคและแมลงศัตรูพืชต่อพืชไร่ รวมถึงไฟฟวติอนอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งหนึ่งในแนวทางคือการเสริมสร้างทักษะให้แก่เจ้าหน้าที่อารักขาพืช (Plant Pest Organism Control - POPT) การระบุพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากโรคและแมลงศัตรูพืช และแนวทางแก้ไขสำหรับพื้นที่เพาะปลูกที่ได้รับผลกระทบ รวมทั้งการร่วมมือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ภาคเอกชน และบริษัทต่างๆ เพื่อช่วยจัดการฝึกอบรม การตรวจสอบความพร้อมของสิ่งอำนวยความสะดวกโครงสร้างพื้นฐานของหน่วยงานการรายงานอย่างต่อเนื่อง และการมีส่วนร่วมของมหาวิทยาลัยในการวิจัยเพื่อให้สามารถคาดการณ์ได้และสามารถควบคุมได้อย่างเหมาะสม

กระทรวงเกษตรได้จัดการประชุม The POPT Strengthening Meeting โดยมีเจ้าหน้าที่อารักขาพืชจากจังหวัดที่เป็นพื้นที่เพาะปลูกทั่วประเทศอินโดนีเซียเข้าร่วมด้วย เพื่อหาแนวทางการปรับปรุงขีดความสามารถตามอำนาจและหน้าที่ของพวกเขา ปัจจุบันเจ้าหน้าที่อารักขาพืชมีจำนวน 314 คนจากทั่วอินโดนีเซีย ต้องเผชิญความท้าทายต่างๆ จากการโจมตีของโรคและแมลงศัตรูพืช โดยหวังว่าในอนาคตเจ้าหน้าที่อารักขาพืชจะสามารถพัฒนาและตอบสนองในการป้องกันและหาแนวทางแก้ไขให้กับพืชไร่ที่ได้รับผลกระทบจากการโจมตีของโรคและแมลงศัตรูพืช เพื่อให้ผลิตภัณฑ์สามารถรักษาคุณภาพ เพิ่มมูลค่า และแข่งขันในตลาดได้ต่อไป

ที่มา: กรมพืชสวน วันที่ 27 พฤศจิกายน 2566

รมว.เกษตรอินโดนีเซีย - ออก.ไทยพร้อมเสริมสร้างความมั่นคงด้านอาหาร เร่งเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พื้นที่ชุ่มน้ำ

เมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน 2566 นาย Andi Amran Sulaiman รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรอินโดนีเซีย ได้หารือร่วมกับ นายประพันธ์ ดิษยทัต เอกอัครราชทูต ณ กรุงจาการ์ตา ณ กระทรวงเกษตร โดย รมว.เกษตร แสดงความสนใจเกี่ยวกับความร่วมมือในการบริหารจัดการพื้นที่ชุ่มน้ำเพื่อเสริมสร้างความยืดหยุ่นทางอาหารของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เนื่องจากไทยมีประสบการณ์ด้านการบริหารจัดการพื้นที่ชุ่มน้ำ ซึ่งพื้นที่ชุ่มน้ำในอินโดนีเซียอยู่ที่ 10 ล้านเฮกตาร์ แต่สามารถบริหารจัดการเพื่อใช้สำหรับภาคการเกษตรได้เพียง 400,000 เฮกตาร์เท่านั้น จำเป็นต้องร่วมมือกับประเทศอื่นๆ หนึ่งในนั้นคือประเทศไทย ซึ่งอาจเป็นการแลกเปลี่ยนด้านเทคโนโลยีและแนวทางปฏิบัติที่ดีด้านเทคนิคทางการเกษตรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของพื้นที่ชุ่มน้ำ

ปัจจุบันรัฐบาลอินโดนีเซียกำลังใช้มาตรการต่างๆ เพื่อส่งเสริมการผลิตสินค้าเชิงกลยุทธ์โดยมีเป้าหมายเพื่อลดการพึ่งพาการนำเข้าข้าวของอินโดนีเซียที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น หนึ่งในมาตรการที่เกี่ยวข้องคือการเพิ่มประสิทธิภาพพื้นที่ชุ่มน้ำ 10 ล้านเฮกตาร์ที่กระจายอยู่ทั่วอินโดนีเซีย อาทิ จ.สุมาตราใต้ จ.กาลิมันตันใต้ จ.กาลิมันตันตะวันตก จ.กาลิมันตันกลาง จ.เรียว จ.เบ็งกูลู จ.สุลาเวสีใต้ และพื้นที่อื่นๆ นอกจากการลดปริมาณนำเข้าข้าวแล้ว รมว. เกษตรอินโดนีเซียได้เน้นย้ำถึงความจำเป็นในการผลิตอาหาร เนื่องจากภูมิภาคเอเชียกำลังประสบกับวิกฤตการณ์ขาดแคลนอาหาร และอินโดนีเซียกำลังเผชิญกับแรงกดดันเนื่องจากเป้าหมายที่จะเป็นประเทศที่พึ่งพาตนเองด้านอาหาร ลดการนำเข้าด้วยการเพิ่มการผลิตภายในประเทศ ด้วยเหตุนี้ การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีเพื่อปรับปรุงการบริหารจัดการพื้นที่ชุ่มน้ำ ควบคุมการไหลเวียนของน้ำที่เหมาะสมสำหรับการปลูกข้าวเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพภาคการเกษตร ทั้งนี้ กระทรวงเกษตรอินโดนีเซียมีแผนจะประชุมกับผู้แทนของประเทศต่างๆ เพื่อสำรวจโอกาสในการร่วมมือในการเพิ่มประสิทธิภาพพื้นที่ชุ่มน้ำ และหวังว่าจะประสบความสำเร็จไม่เพียงแต่สามารถลดการนำเข้าเท่านั้น แต่หวังว่าจะส่งออกข้าวไปยังประเทศไทยด้วย

ขณะเดียวกัน เอกอัครราชทูต ณ กรุงจาการ์ตา กล่าวว่า อินโดนีเซียและประเทศไทยมีความร่วมมือในโครงการต่างๆ รวมถึงด้านอาหารมาอย่างยาวนาน โดยเฉพาะการเสริมสร้างความยืดหยุ่นด้านอาหารในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งทั้งสองประเทศได้ลงนามบันทึกความเข้าใจ (Memorandum of Understanding: MoU) ด้านการเกษตรเพื่อเป็นรากฐานอันแข็งแกร่งให้อินโดนีเซียและประเทศไทยในการทำงานร่วมกันในด้านต่างๆ เพื่อสนับสนุนการพัฒนาการเกษตรกรรมที่ยั่งยืน โดยกระทรวงเกษตรของทั้งสองประเทศได้จัดตั้งคณะทำงานร่วมด้านการเกษตร (Joint Agricultural Working Group: JAWG) เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นและเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาภาคการเกษตรของสองประเทศได้ พร้อมทั้งระบุว่าการหารือร่วมกับ รมว. เกษตรอินโดนีเซียในครั้งนี้ มุ่งเน้นการสนับสนุนความสำคัญของข้าวในฐานะอาหารหลักของทั้งสองประเทศ รวมทั้งได้เสนอแนะให้อินโดนีเซียและประเทศไทยเริ่มต้นสำรวจศักยภาพสำหรับความร่วมมือในการเสริมสร้างห่วงโซ่มูลค่าข้าวในทั้งสองประเทศ

ที่มา: หนังสือพิมพ์ Antara วันที่ 28 พฤศจิกายน 2566

การผลิตข้าวลดลง

การผลิตข้าวในอินโดนีเซียที่ลดลงนั้นเป็นผลมาจากการลดลงของพื้นที่ปลูกข้าวและความผิดปกติของสภาพภูมิอากาศที่รุนแรง ข้อมูลสำนักสถิติแห่งชาติ (Badan Pusat Statistik: BPS) แสดงให้เห็นว่าพื้นที่นาข้าวในปี 2546 และปี 2556 มีจำนวนถึง 7.87 ล้านเฮกตาร์ และ 8.12 ล้านเฮกตาร์ ตามลำดับ แต่ตามประกาศรัฐมนตรีกระทรวงเกษตรกรรมและการวางแผนเชิงพื้นที่/หัวหน้าสำนักงานที่ดินแห่งชาติคำสั่งที่ 686/2019 ว่าด้วยการกำหนดพื้นที่นาข้าวมาตรฐานแห่งชาติ พบว่า ข้อมูลพื้นที่นาข้าวในปี 2562 ลดลงอยู่ที่ 7.46 ล้านเฮกตาร์ ซึ่งหมายความว่าพื้นที่นาข้าวลดลงประมาณร้อยละ 0.2 ต่อปี

ความผิดปกติของสภาพภูมิอากาศก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการผลิตข้าวที่ลดลง เช่น ปรากฏการณ์เอลนีโญและไอโอดีในมหาสมุทรอินเดีย (IOD) ซึ่งบวกรวม อาจทำให้เกิดการขาดแคลนปริมาณน้ำฝนอย่างมากซึ่งนำไปสู่ภัยแล้ง ในทางกลับกัน ปรากฏการณ์ลานีญาและไอโอดีในมหาสมุทรอินเดีย (IOD) ซึ่งลบ มีแนวโน้มทำให้ปริมาณน้ำฝนเพิ่มขึ้น ส่งผลให้เกิดความเสี่ยงต่อการเกิดอุทกภัยที่มีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ ความผิดปกติของสภาพภูมิอากาศในมหาสมุทรแปซิฟิกและมหาสมุทรอินเดียสามารถเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ต่างกันหรือพร้อมกันได้ ตัวอย่างเช่น ในปี 2566 นี้เกิดปรากฏการณ์เอลนีโญและไอโอดีในมหาสมุทรอินเดีย (IOD) ซึ่งบวกรวมพร้อมกัน ซึ่งสำนักงานสถิติแห่งชาติคาดการณ์ว่าการผลิตข้าวของอินโดนีเซียจะอยู่ที่ 30.89 ล้านตัน หรือลดลงร้อยละ 2.05 เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า

จากการศึกษาข้อมูลของกระทรวงเกษตรคาดการณ์ว่า อินโดนีเซียอาจสูญเสียการผลิตข้าวถึง 380,000 ตัน หากเกิดปรากฏการณ์เอลนีโญที่มีความรุนแรงในระดับปานกลาง ในขณะที่ความรุนแรงมากอาจส่งผลให้สูญเสียการผลิตข้าวได้ 1.2 ล้านตัน ซึ่งอินโดนีเซียต้องรักษาการผลิตข้าวขั้นต่ำไว้ที่ 35 ล้านตัน หากไม่เกิดความผิดปกติของสภาพภูมิอากาศการผลิตจะไม่ลดลงเช่นนี้ นอกจากนี้ ความผิดปกติของสภาพภูมิอากาศยังส่งผลต่อความพร้อมในการจัดทำแผนที่ความยืดหยุ่นด้านอาหารและความเปราะบางระดับชาติซึ่งมีการอัปเดตทุกเดือน ณ สิ้นเดือนกันยายน 2566 พบว่า 22 จังหวัดจัดอยู่ในประเภทปลอดภัย 12 จังหวัดจัดอยู่ในประเภทเฝ้าระวัง และจังหวัดอื่นๆ จัดอยู่ในกลุ่มเสี่ยง

ดังนั้น เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับการผลิตข้าวในประเทศ ควรให้ความสำคัญแก่สวัสดิภาพของเกษตรกรเป็นอันดับแรก เช่น ในช่วงฤดูเก็บเกี่ยวมีผลผลิตจำนวนมาก ราคาในระดับเกษตรกรก็ไม่ควรตกต่ำ เพื่อรองรับต่อความผิดปกติของสภาพภูมิอากาศ เกษตรกรจำเป็นต้องเข้าถึงข้อมูลสภาพอากาศ ตามหลักการแล้วแต่ละหมู่บ้านควรมีอุปกรณ์เซ็นเซอร์สภาพอากาศที่บูรณาการกับสำนักอุตุนิยมวิทยา ภูมิอากาศ และธรณีฟิสิกส์ (Badan Meteorologi Klimatologi dan Geofisika: BMKG) เพื่อสนับสนุนกิจกรรมทางการเกษตร นอกจากนี้ เกษตรกรยังควรต้องการเมล็ดพันธุ์ข้าวที่มีความเฉพาะที่เหมาะสมกับลักษณะของที่ดินและสภาพอากาศ เพื่อเสริมสร้างการผลิต เช่น เมล็ดข้าวที่ทนแล้งและไม่ต้องใช้น้ำในแปลงนาข้าวที่ได้รับน้ำฝน

ที่มา: หนังสือพิมพ์ Kompas วันที่ 30 พฤศจิกายน 2566

ภายในปี 2573 คาดว่าเกษตรกรและชาวประมงจะลดลงกว่า 1 ล้านคน

เกษตรกรและชาวประมงเกือบ 1 ล้านคน จะได้รับผลกระทบจากความผิดปกติของสภาพภูมิอากาศที่มีความรุนแรงและความถี่เพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้การเก็บเกี่ยวผลผลิตสำหรับเกษตรกรและการจับสัตว์น้ำสำหรับชาวประมงลดลง หากสภาพอากาศผิดปกตินี้รุนแรงขึ้น เกษตรกรและชาวประมง 1 ล้านคน อาจต้องเปลี่ยนอาชีพเพื่อการดำรงชีวิตที่ดีขึ้น ความผิดปกติของสภาพภูมิอากาศที่ส่งผลให้เกิดฝนตกหนักหรือภัยแล้งเป็นเวลานาน คาดว่าจะเกิดขึ้นบ่อยครั้งมากขึ้นในปีต่อๆ ไป แนวโน้มนี้สามารถเกิดขึ้นได้เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอย่างต่อเนื่อง

ข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ (Badan Pusat Statistik: BPS) ระบุว่า ในช่วงปี 2536 - 2565 จำนวนแรงงานในภาคเกษตรกรรม ป่าไม้ และประมงเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 0.13 ต่อปี อย่างไรก็ตาม ในช่วงที่สภาพอากาศไม่ปกติ เช่น ปรากฏการณ์ไอโอดีในมหาสมุทรอินเดีย (IOD - Indian Ocean Dipole) ที่เกิดขึ้นในปี 2537 ส่งผลให้จำนวนแรงงานลดลง 2.03 ล้านคน เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า และในช่วงลานีญาที่เกิดขึ้นในปี 2554 จำนวนแรงงานลดลง 2.4 ล้านคน เมื่อเทียบกับปี 2553

นอกจากนี้ ทีมวารสารศาสตร์ข้อมูลรายวัน Kompas คาดการณ์ว่าภายในปี 2573 จำนวนเกษตรกรและชาวประมงจะลดลงมากถึงร้อยละ 2.4 หรือประมาณ 926,492 คน ที่จะหันไปประกอบอาชีพอื่น เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่ผิดปกติของปรากฏการณ์เอลนีโญ ลานีญา และไอโอดีในมหาสมุทรอินเดียมีความรุนแรงมากขึ้น โดยผู้ที่หันไปประกอบอาชีพอื่นส่วนใหญ่เป็นแรงงานที่ไม่มีที่ดินหรือเรือประมงเป็นของตนเอง โดยคาดการณ์ว่าแรงงานในฟาร์มและภาคการประมงในปี 2565 - 2573 จะลดลงอย่างน้อยร้อยละ 20 และการลดลงของผู้ประกอบอาชีพอิสระน่าจะอยู่ที่ร้อยละ 6 เกษตรกรหรือชาวประมงเป็นผู้ได้รับความเสี่ยงต่อความผิดปกติของสภาพภูมิอากาศมากกว่าเมื่อเทียบกับผู้ประกอบอาชีพอิสระอื่นๆ ในขณะที่ สภาพอากาศที่เป็นกลาง ไม่มีความผิดปกติของสภาพภูมิอากาศ ส่งผลให้แรงงานภาคเกษตรที่ทำงานให้กับผู้อื่นลดลงร้อยละ 2.6 เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า แต่คาดว่าจำนวนผู้ประกอบการด้านการเกษตรมีแนวโน้มที่จะเติบโตถึงร้อยละ 0.5 ในสถานการณ์เดียวกัน

ที่มา: หนังสือพิมพ์ Kompas วันที่ 30 พฤศจิกายน 2566